

вълнение и гнѣвъ, като го тресеше отъ всички сили, — момче! — Послѣ той го пушна на земята и затвори вратата. Голѣмиятъ Зафировъ стоеше въ жгѣла на стаята, като хваната мишка, която не се надѣваше вече да се изплѣзне и все пакъ чакаше при първата възможность да се отърве отъ своя гонител. Но учителятъ скри ключа въ джобъ; прозорцитѣ бѣха много високи — и по такъвъ начинъ той не можеше да избѣга.

Като се убѣди въ това, голѣмиятъ братъ цѣлъ се сви, затрепера и повече не дигна очи отъ голѣмитѣ си, скжсани чепици, отъ които се отичаше снѣжна вода. Въ тази минута лицето му изглеждаше желто — зелено и старческо. Отъ носа до устата и отъ устата до брадата се протакаше страдалческа бръчка. Малкиятъ пѣкъ тракаше зжби отъ студъ, и той се притисна до брата си. Замръзнали на мѣстото си, съ засъхнали сълзи, мълчаливо стояха тѣ единъ до другъ, като два прѣстжпника, които не очакваха прошка отъ нигдѣ.

Цѣлиятъ класъ седѣше неподвижно, като закованъ. Сега трѣбваше да стане нѣщо... а какво именно? И всички съ мжка дишаха.

Отвѣнъ задъ прозореца се показва главата на едно улично момче; то се бѣше покатерило по двара да види, какво става въ класа. Учителятъ отиде до прозореца, — тогава момчето скочи на земята и се втурна изъ улицата. Още нѣколко врѣме се чуваше подигравателното му подсвиркване....

Учителятъ все се разхождаше назадъ и на прѣдъ... Той не поглеждаше момчетата, не искаше да ги погледне... Вжжето все още се търкаляше на пода... той го ритна съ кракъ... взе книгата отъ катедрата, като продължи да чете прѣкжснатото че-